

ben, naar den kom ud, maatte gjøres ubehøvet og saa de saakaldte Børnehjem, og jeg er ligeledes med den sidste aerede Taler enig i, at da der slet ikke behøves nogen offentlig Autorisation eller desl. — og det vilde vel heller ikke være rigtigt at forlange nogen offentlig Autorisation for at kunne indrette de saakaldte Børnehjem eller for at kunne ansættes som Bestyrer for saadanne Børnehjem — saa der er egentlig heller ingen Grund til, at de ikke skulle være under Tilsyn, saa meget mere, som Misbrug ogsaa kunne forekomme ved disse Børnehjem, skjøndt der vist ingen Tvivl kan være om, at Diemedet med dem er filantropist. Det antager jeg derfor for en Selvfølge, at Børnehjemmene maa falde ind under Loven, og jeg tror ikke, at der behøves i den Henseende nogen Forandring i Teksten for at udtrykke det tiltrækkelig tydeligt. Hvad dernæst angaar det Spørgsmaal, som den aerede sidste Taler reiste, nemlig om Hensigtsmæssigheden i at koncentrere hele dette Emne, som angaar Børns Opdragelse, og navnlig vel de fattige Klasers Børns Opdragelse — det, som han vilde kalde den offentlige Opdragelse, altsaa den Opdragelse, som maa træde i Stedet for de sædvanlige gode Foreldrehjem — altsaa samle den under et Ministerium, er det ganske vist Noget, som der kunde tale en Del for. Det er mig imidlertid vanskeligt her at sige noget Bestemt om det; det maa jo forbeholdes en Konference med de Ministerier, der have andre Dele deraf. Synspunktet, hvorpaa det nu hviler, er jo vel det, at Alt, hvad der henhører til de saakaldte familieretlige Forhold, hører under Justitsministeriet. Som Følge deraf henhører under Justitsministeriet Spørgsmaalet om uægte Børns Rettsstilling og dernæst ogsaa om Pleiebørns, og derfor er denne Lov her kommet til at henhøre under Justitsministeriet. Derimod hører jo Fattigvæsenet under Indenrigsministeriet, og for saa vidt Fattigvæsenet maa tage sig af Børnene, har det jo naturligvis udvillet sig saaledes, at dette da saa er blevet betragtet som en simpel Bestanddel af Fattigvæsenets Administration og derfor har hørt under samme Ministerium, som denne i det Hele taget har hørt under. Hvorfor Børnehjemmene særligt ere komne til at høre under Kultusministeriet, er mig forsaavidt mindre klart. Skulde det maaske være, fordi man har betragtet dem som et Slags Skoler eller halvveis som Skoler. Det maa vel være Opsættelsen. Jeg tror, at det vilde være vanskeligt at henlægge samtlige de familieretlige Forhold i deres Helhed under Indenrigsministeriet, og det vil der vel

naeppe heller egentlig være Grund til, men at derimod Spørgsmaalet om Fattigvæsenets Forsorg for Børn maa høre under Indenrigsministeriet synes jeg er temmelig selvfølgelig, og dersom man mener, at de øvrige Bestemmelser om Pleiebørn, altsaa de, der ikke just anbringes af Fattigvæsenet, men af Andre, staa i en saa naturlig Forbindelse med den første, at de derfor bedst høre ind under det samme Ministerium, skal jeg for mit Vedkommende ikke have Meget derimod at indvende. Jeg mistfjender ikke Vigtigheden af denne Sag, og jeg kan ogsaa dele den Anskuelse, at der maaske kunde gjøres noget Mere for at sondre de forskjellige Klasjer fra hinanden, at denne Samling af Børn i stor Mængde paa Fattiggaardene maaske ikke altid er heldig, men jeg vil dog ikke følge, at jeg har hørt Stemmer, der have udtalt sig for, at der vare de, i det Mindste paa de hensigtsmæssig indrettede Fattiggaarde, bedre anbragte, end de ellers vilde kunne anbringes. I sin Helhed tror imidlertid ogsaa jeg, at dersom det er muligt at finde gode Pleiehjem, vil det være bedre for Børnene at anbringes der end at samles kolonivis paa Fattiggaarde eller andre Steder, hvor de komme i Berøring med en Mængde af Befolkningens Brag. Jeg kan derfor kun sige om dette sidste Spørgsmaal, at om der kan gjøres nogen Forandring i de nu gjældende Regler om Komptencefordelingen mellem Ministerierne, hvorved man paa en mere hensigtsmæssig Maade samlede alt dette under Et, er Noget, jeg maa forbeholde mig at konferere nærmere med mine Kollegaer om, inden jeg udtaler nogen bestemt Mening i saa Henseende.

Blong: Jeg skal endnu blot til, hvad der er anført, gjøre et Par Bemærkninger, der angaar, hvad jeg sagde ved første Behandling i Begyndelsen af Aaret, men som ikke da trængte igjennem, nemlig, at der efter mit Skjøn vil være en Klasse af Børn, som, hvis dette Lovforslag vedtages, som det er forelagt, ikke vil komme ind under den Beskyttelse, som Pleiebørn nyde. Det er de Børn, som ere adopterede mod et Vederlag gang for alle. Det er en Form at tage imod Pleiebørn paa, som ikke er ukendt, navnlig i Kjøbenhavn, og jeg holder mig overbevist om, at de Børn, for hvem Vederlaget er betalt paa engang, ere mere udjatte end de egentlige Pleiebørn, der dog i Reglen have nogle Slægtinge, en Fader eller Moder eller Andre, der kunne have Tilsyn med dem, for at blive ilde behandlede, og jeg kan ikke skjønne, at de kunne komme ind under Loven, som den nu er. Jeg tror, at der